

Opinia națională

Săptămânal de opinii, informații și idei de larg interes național

Director: Mioara VERGU-IORDACHE

Anul 29, nr. 949, 2 martie 2021, 8 pagini, 1 leu, www.opinianaționala.ro

primăvară frumoasă,
bogată și înmiresmată!

La Universitatea
Spiru Haret
au început
PREÎNSCRIERILE
ONLINE
pentru admiterea în anul
universitar 2021–2022!

► Pagina 3

150 DE ANI
DE LA NAȘTEREA
MARELUI CĂRTURAR
NICOLAE IORGA,
TITAN AL CULTURII
ROMÂNEȘTI
ȘI EUROPENE

Nicolae Iorga s-a manifestat ca istoric, bărbat de stat, poet, dramaturg, profesor universitar, istoric literar, publicist, enciclopedist, memorialist, ministru, parlamentar, prim-ministru, profesor universitar și academician român. În lume a fost cunoscut ca mare medievist, bizantinist, romanist, slavist, istoric al artelor și filozof al istoriei.

► Pagina 6

De 30 de ani
INVĂTĂM
IMPREUNĂ

Senatul Universității *Spiru Haret* a aprobat, în unanimitate, acordarea titlului academic

Doctor Honoris Causa al Universității *Spiru Haret* academicianului Richard England, o personalitate cu o activitate foarte variată și performantă la nivel de excelență în arhitectură, sculptură, pictură, fotografie, poezie, un neorenascentist, o personalitate care face cinste culturii malteze, din a cărei *Triada de aur* face parte, împreună cu scriitorul și filosoful Serracino Ingloott și compozitorul Charles Camileri, dar, în același timp, o mândrie a culturii universale.

În primul rând, dați-mi voie să vă spun cât de onorat sunt pentru faptul că această renumită universitate a luat decizia de a-mi conferi acest prestigios doctorat de onoare. Trebuie să mărturisesc cât sunt de îndatorat de a mă afla în compania a doi iluștri și foarte cunoscuți posesori ai acestui titlu. Urmând unor personalități atât de proeminente ca Papa Ioan Paul al II-lea și fostul președinte, Ion Iliescu, mă simt nevredețnic de o asemenea vecinătate. Este motivul pentru care accept această vecinătate academică, nu numai cu recunoștință, dar, de asemenea, cu modestie.

Îmi mulțumesc rectorului – conferențiar universitar doctor Aurelian A. Bondrea, membrilor Senatului și decanului Facultății de Arhitectură, prof.univ.dr. Emil Creangă, pentru a-mi fi acordat această distincție academică. Aș dori, de asemenea, să alătur mulțumirile mele profesorului Adrian Mahu, pentru care am un mare respect, nu numai ca un universitar cu merite excepționale, dar mai mult ca un prieten de o viață, drag și prețios.”

(...) Încă o dată îmi exprim mulțumirile tuturor celor care mi-au făcut această mare onoare, de a-mi acorda titlul de *Doctor Honoris Causa* al Universității *Spiru Haret*.

Încei cu ceea ce sper să fie realizarea unei vis personal: o creație arhitecturală sustenabilă orientată către natură, în măsură să farmece, plină de poezie. O arhitectură în care podeaua este pământul, zidurile sunt vânturile, iar acoperișul este cerul.

Richard ENGLAND
Octombrie 2010

Martie mereu...

Mioara VERGU-IORDACHE

Martie începe întotdeauna frumos. Cu flori proaspete, cu sinceritate și dragoste împletite în firul purtător de simbol. Până pe 8 martie, femeile par a se găsi la locul pe care-l merită, în toate dimensiunile ei de frumos, hărnicie, generozitate, empatie, iubire. Toate peste dimensiunea sacră a nașterii, a protejării vieții până a se întrupa și, apoi, de a o hrăni, de a o educa, de a o crește. Dimensiunea de mamă. Chiar dacă femeia este unică pentru că are profesia de mamă, ea caută și de foarte multe ori găsește vârful în multe alte profesii în care este nevoie de cultură, educație, forță fizică și psihică, aptitudini. Ea dovedește că este egală și un pic mai mult cu jumătatea ei de fiecare zi, bărbatul.

Și totuși, nici EA, nici EL, aflați în concurență, nu sunt câștigători decât împreună. Acest fapt este acceptat mai ales în prima decadă a lui martie.

Este decada atenției, a declarațiilor, a cadourilor. Pentru bunici, mame, surori, educatoare, învățătoare, profesoare, doctore, soții, iubite, colege...

Iubirea, respectul, recunoștința, încrederea, cavalismul par a fi fost înmagazinate și acum sunt distribuite. Cămara, însă, în prea multe cazuri, se golește... Rămân alte „prodeuse” ce sunt oferite aceluiași femei adorate în martie. Ce are miraculos această lună? Femeile sunt la fel și mereu altfel în tot timpul anului. De ce martie? Ce inspiră în această lună? Sigur, este o întrebare „cârcotașă”. Chiar dacă se întrebă, femeile se bucură din toată inima pentru această decadă din an, fără să aștepte răspunsuri.

Ele știu, cu modestie, că sunt vatră de viață, că sunt plâpânde doar aparent, căci nu există viețuitoare mai puternică atunci când trebuie să-și apere copiii sau căminul, că pot ascunde lacrima în zâmbet, că pot face primăvară cu doar o floare și un festin din te miri ce, că pot deveni zeițe din doar iubire, că sunt tămăduitoare doar cu o mângâiere... Își joacă cu pasiune și devotament roluri, multiple roluri, nu toate principale, dar esențiale.

Nu-i așa că ar fi frumos ca femeile să se bucure de același tratament tot anul? Nu-i așa că am fi cu toții, femei și bărbați, mai fericiți? Ce ne împiedică? De ce sunt atâtea femei abuzate – fizic și psihic, de ce nu beneficiază de venituri egale, pentru muncă egală cu bărbații, de ce trebuie să-și demonstreze în fiecare zi calitățile, de ce sunt obligate să se impună și nu sunt acceptate pentru competențele lor, de ce trebuie să atragă atenția asupra lor, pentru că altfel nu sunt observate? Evident, nu dau vina numai pe jumătatea mai viguroasă a omenirii, dar poate ar trebui să gândim împreună cum să facem să fie: „Martie mereu”...

Povestea
Gaudeamus Radio România
continuă
Prima ediție online din acest an

Chiar și în actualul context epidemiologic, în care desfășurarea oricărui eveniment după formatul clasic nu este permisă, unele povești de succes trebuie să continue. Una dintre aceste povești este **Târgul de carte GAUDEAMUS Radio România**, cel mai longeviv și îndrăgit târg de carte din țară. O primă ediție din acest an are deschise porțile virtuale în perioada 1-31 martie.

În acest interval, zilnic, între orele 10.00 și 21.00, site-ul gaudeamus.ro și pagina de Facebook Radio România Gaudeamus vor găzdui evenimente de tipul: interviuri cu scriitorii ale căror lucrări se vor regăsi în oferta târgului, prezentări de noi apariții, dezbateri având ca temă apariții editoriale recente, mesaje ale autorilor, ateliere de creație, lecturi etc.

Ca de fiecare dată în ultimii ani, Editura Fundației *România de Măine* are deosebită plăcere și onoare de a participa la acest eveniment cultural, la care vă invită și pe dumneavoastră.

► Pagina 7

Radu CÂMPEANU
22 februarie 1922
—
19 octombrie 2016

IN MEMORIAM

Responsabilitate și implicare în presa exilului

• Articol-document scris
de Radu Câmpeanu în decembrie 1989

Conf.univ.dr. Aurelian Virgil BĂLUȚĂ

Prezint cititorilor publicației *Opinia Națională* articolul **Dar exilul ce face?**, scris de Radu Câmpeanu și apărut în numărul din 1 decembrie 1989 al revistei emigrației românești *Buletin de Informație pentru Românii din Exil (B.I.R.E)*. Aducerea în atenția publicului a acestui articol-document este un gest de cinstire a memoriei Seniorului liberal, a cărei zi de naștere a fost pe 28 februarie.

Documentul furnizează încă o probă a contactului permanent cu țara, a responsabilității și implicării permanente a lui Radu Câmpeanu în găsirea celei mai bune soluții pentru România, pe toată durata exilului său. Cuvintele cheie ale acestui articol, apărut cu mai puțin de o lună înainte de căderea regimului comunist condus de Ceaușescu, scot în evidență parametrii doctrinei liberale a exilului românesc.

Nu se face o ierarhie între componenta politică (tirania din România) și componenta materială, viața de zi cu zi a cetățenilor, ca aspecte negative care impun schimbarea. Cuvintele <foame> și <frig> apar alături de manifestările absurde ale cultului personalității acelor ani din România, ovaționarea exagerată a conducătorului.

Repartizarea echilibrată între cetățenii din țară și cei din emigrație a responsabilității pentru <dezintegrarea puterii lui Ceaușescu> este un aspect esențial al acestui articol. Găsim astfel formularea deosebit de elegantă: <Dacă ne punem întrebarea ce fac cei din țară, ar trebui să ne întrebăm și noi, cei liberi din Occident, noi ce facem pentru a ajuta dezintegrarea puterii lui Ceaușescu?>. Observăm stilul de redactare al perioadei interbelice, cea în care a învățat Seniorul Radu Câmpeanu, cu accentuarea nuanțelor prin repetarea pronumelui personal. Aici găsim repetat pronumele <noi>.

Radu Câmpeanu dovedește o înțelegere foarte bună a dimensiunii provocărilor viitorului imediat al acelor timpuri pentru destinul României. Putem spune că apare chiar o previziune istorică

Formula <această mare și periculoasă cotitură în care trebuie să se angajeze poporul din care ne tragem> conține, pe lângă atenționarea asupra punctului de cotitură din istorie care ne aștepta, un apel sufletesc la implicare, prin sintagma <poporul din care ne tragem>.

Pașul care urma să fie făcut după căderea lui Ceaușescu era numit de Radu Câmpeanu <reforme democratizante>. Aparent, trimiterea este făcută numai la cadrul politic, dar ascultând discursurile ulterioare ale Seniorului și corelând cu doctrina liberalismului practicat în Europa Occidentală a acelor vremuri știm că liberalismul politic avea ca unic partener liberalismul economic autentic.

Ideea Guvernului din exil este respinsă de Radu Câmpeanu, chiar în condițiile internaționale favorabile de la sfârșitul lunii noiembrie 1989. O astfel de ipoteză lansată de „exilați prea entuziaști” este justificată de Senior prin „nerăbdarea generală de a vedea și în România începutul eliberării”. Vedem o legătură între gândirea lui Radu Câmpeanu în timpul exilului și cea de după revenirea în țară. Tot timpul a considerat că **deciziile majore trebuie luate în interiorul țării, nu în afara ei**. În contextual dat de atunci, Radu Câmpeanu insistă pe soluția de sprijin din exterior pentru factorii politici care ar fi putut acționa în România: <ce putem face noi aici ca lucrurile să se schimbe acolo>. Nu accepta soluția substituirii factorilor interni ai schimbării.

La sfârșitul articolului găsim practic o schiță de proiect pentru România. Radu Câmpeanu definește obiectivul imediat al proiectului politic, contextul nou creat și conjunctura favorabilă existentă (situația de fapt în termenii managementului de proiect), nevoia de modificare a raționamentului politic și a viziunii asupra instrumentelor de utilizat. Astfel spera că exilul poate contribui la construirea unui viitor mai bun României.

Dar exilul ce face?

La București în sala Congresului, peste trei mii de oameni au aplaudat desemnarea unui sub-om în funcția de dictator. Alte mii de glasuri, în stradă, au „ovaționat” cu înspăimîntată conștiinciozitate tiranul care încătușează, înfomează, minte și batjocorește pe concetățenii lui. Lumea a privit pe ecranele de televiziune acest spectacol degradant și dezolant, întrebându-se cum de un popor întreg poate suporta netrebnicia și arbitrarul, poate răbda foamea și frigul fără să cîrtească. Ba mai mult, să permită unei cete de secături să ovaționeze pe autorul acestor rele. Cine își poate închipui că în fața unor asemenea realități nu se produce o reacție protestatară sau o manifestație de stradă?

Pe buzele tuturor a apărut această întrebare, explicabilă astăzi în contextul dezagregării succesive a regimurilor marxist-leniniste din Europa.

Dar dacă ne putem întreba ce fac cei din țară, ar trebui să ne întrebăm și noi, cei liberi din Occident, noi ce facem pentru a ajuta dezintegrarea puterii lui Ceaușescu și odată cu ea, a blocajului revoltător care paralizează societatea românească?!

Ce credem noi, comentatori guralivi și câteodată pretențioși, despre rolul ce ne revine în această mare și periculoasă cotitură în care trebuie să se angajeze poporul din care ne tragem? Cum înțelegem noi să sprijinim înfripirea opoziției din țară, dacă acceptăm să abandonăm pâlăvrageala de cafeana cu care ne-am obișnuit și care deseori ține loc de analiză politică?

Fără îndoială că dorința unanimă este aceea de a vedea producându-se cât mai curînd înlăturarea lui Ceaușescu și aplicarea reformelor democratizante în țară. Speranța că ceasul s-a apropiat și că nu mai este vorba de o simplă ipoteză neverosimilă prin îndepărtarea ei, a făcut ca imaginația citorva exilați prea entuziaști să se aprindă. De aceea acum câteva săptămîni au circulat chiar zvonuri despre guverne în exil. Semnatarul acestor rînduri a fost creditat cu formarea unuia din ele. Aproape în același timp o altă persoană formase altul. Noroc că asemenea fantasmagorii n-au durat decît două-trei zile. Ele au reflectat însă nerăbdarea generală de a vedea și în România începutul eliberării.

Lăsînd guvernele în seama celor care la timpul lor, vor avea să le formeze în țară, s-ar conveni mai degrabă să ne gîndim, cunoscîndu-ne limitele, la ce putem face noi aici, ca lucrurile să se schimbe acolo. Să ne gîndim dacă este bine să ne mulțumim cu informarea opiniei publice despre nenorocirea din țară și cu expedierea de mesagii și scrisori adresate conducătorilor occidentali sau forurilor internaționale în legătură cu situația din RSR. Desigur că toate aceste demersuri sunt utile, dar insuficiente în conjunctura actuală cînd a devenit necesară și căutarea altor modalități de acțiune.

A sosit probabil timpul ca să incorporăm în raționamentul nostru politic, în viziunea ce ne-o facem asupra prezentului și viitorului, faptele noi, realitățile care au apărut recent la lumină în procesul eliberării țărilor comuniste, realități pe care nu le-am luat în considerare pînă acum. Ori, de aici înainte, în funcție de ele suntem chemați să ne analizăm posibilitățile și să învederăm acțiunile, știind că deocamdată obiectivul imediat și preponderent este înlăturarea lui Ceaușescu, cu familia și clică lui. Numai așa va putea fi ajutat deschiderea drumului către libertate.

Radu CÂMPEANU

Poziția Consiliului Național al Elevilor privind prezența fizică la școală a elevilor din anii terminali, în scenariul roșu

În urmă cu puțin timp, ministrul Educației, Sorin Cîmpeanu, a declarat faptul că ia în calcul ca elevii din clasa a VIII-a și clasa a XII-a să meargă la cursuri în format fizic, chiar dacă școala este încadrată în scenariul roșu de funcționare, astfel încât să se poată pregăti temeinic pentru examenele naționale. Conform rezultatelor ultimei consultări lansate de Consiliul Național al Elevilor, în care peste 750 de unități de învățămînt au furnizat informații despre măsurile igienico-sanitare existente, 50,1% dintre școli nu dispun de dotări sanitare de bază (apă curentă, săpun, hârtie igienică), iar 43,4% dintre sălile de clasă nu sunt aerisite și dezinfectate în mod corespunzător.

În acest context, Consiliul Național al Elevilor dezaproabă ideea impunerea obligativității elevilor din clasele a VIII-a și a XII-a de a merge fizic la școală într-un context cu risc ridicat de infectare și, astfel, solicită Ministerului Educației să adopte o măsură prin care elevii și părinții să își exprime opțiunea cu privire la modalitatea de continuare a cursurilor, în localitățile unde se aplică scenariul roșu. Este important ca elevii care susțin examene naționale la finele acestui an să poată avea posibilitatea de a se pregăti pentru acestea în spațiul școlar, însă, ținînd cont de riscurile pe care le presupune prezența în spațiul școlar a elevilor, într-o comunitate cu o rată de infectare crescută, considerăm că este important ca fiecare elev major/părinte să poată decide, de la caz la caz, dacă vor să susțină cursuri în format fizic, indiferent de scenariul în care este încadrată școala.

Aducem în vedere faptul că există mii de familii formate din persoane cu boli cronice și alte comorbidități și chiar elevi aflați în ani terminali cu un risc de infectare crescut. Astfel, considerăm iresponsabilă o eventuală decizie în care aceștia să fie obligați să continue școala în format fizic indiferent de scenariul de funcționare, pentru că ar expune mii de familii la posibilitatea infectării cu COVID-19.

„Considerăm că, în eventualitatea în care o localitate intră în scenariul roșu, din cauza numărului mare de infectări, elevii majori sau părinții elevilor minori sunt îndreptățiți să aleagă dacă vor sau nu să se expună riscului de infectare. E absurd să impui acestora să rămână la școală și să închizi ochii în fața unui pericol semnificativ. Firește, este esențial ca elevii care nu vor să participe la cursurile în format fizic, pentru a nu-și pune în pericol sănătatea, să aibă posibilitatea de a continua cursurile în format digital. În astfel de situații, măsurile care uniformizează nu sunt doar inutile, ci chiar periculoase”, a declarat Rareș Voicu, președintele Consiliului Național al Elevilor.

Opinia
națională

ISSN 1221-4019
ISSN 1841-4265 (online)
www.opinianaționala.ro
www.facebook.com/opinianaționala

Strada Fabricii nr. 46G, sector 6, București
Telefon/fax: 021 316 97 91
Centrală: 021 316 97 85, 021 316 97 86, 021 316 97 87,
interioare 168 și 143
e-mail: opinia@spiruharet.ro

TEHNOREDACTARE – Florentina Stemate

Stimați cititori,
Dorim să fiți partenerii noștri în elaborarea publicației
Opinia Națională. De aceea, vă adresăm invitația de a ne transmite opinii,
informații, idei de larg interes național, pe care să le publicăm în edițiile
viitoare. Așteptăm cu interes și propuneri privind conținutul publicației.

REVISTA OPINIA NAȚIONALĂ
este editată de
FUNDAȚIA ROMÂNIA DE MÂINE
Tiparul executat de
TIPOGRAFIA FUNDAȚIEI
ROMÂNIA DE MÂINE

Răspunderea
pentru conținutul
textelor publicate
aparține autorilor.

La Universitatea Spiru Haret au început PREÎNSCRIERILE ONLINE pentru admiterea în anul universitar 2021-2022!

Pentru a vă preînscris online, accesați www.admitere.spiruharet.ro!

București:

- Facultatea de Științe Economice
- Facultatea de Științe Juridice și Științe Administrative
- Facultatea de Psihologie și Științele Educației
- Facultatea de Educație Fizică și Sport
- Facultatea de Inginerie și Informatică
- Facultatea de Medicină Veterinară

Brașov:

- Facultatea de Psihologie și Științele Educației
- Facultatea de Științe Juridice și Științe Economice

Câmpulung:

- Facultatea de Științe Economice

Constanța:

- Facultatea de Științe Juridice și Științe Economice

Craiova:

- Facultatea de Științe Juridice, Economice și Administrative

Cei care se vor preînscris online
până la sfârșitul lunii iunie 2021
și își vor confirma locul până la 31 iulie 2021
NU VOR MAI ACHITA TAXA DE ADMITERE!

Pentru admiterea în anul universitar 2021-2022,
taxa de înscriere este de 150 lei.

• La admiterea în ciclul de studii universitare de licență pot participa absolvenții de liceu cu diplomă de bacalaureat sau cu diplomă echivalentă cu aceasta, indiferent de anul absolvirii liceului.

- Persoanele cu handicap care participă la concursul de admitere au aceleași drepturi ca și ceilalți candidați.
- Cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene, ai statelor aparținând Spațiului Economic European și ai Confederației Elvețiene pot participa la admiterea în ciclul de studii universitare de licență, în aceleași condiții prevăzute de lege pentru cetățenii români, inclusiv în ceea ce privește taxele de școlarizare.

• Românii de pretutindeni, cetățenii din state terțe pot participa la admiterea în ciclul de studii universitare de licență, conform prevederilor legale în vigoare, acordurilor bilaterale și ofertelor unilaterale ale României și metodologiilor special elaborate de ministerul de resort.

• Candidații care au efectuat studiile în afara României au obligația de a prezenta la înscrierea la concurs atestatul de recunoaștere a acestor studii eliberat de către direcția de specialitate din cadrul ministerului de resort.

• La admiterea în toate ciclurile de studii universitare cu predare în limba română, cetățenii din Uniunea Europeană și din state terțe au obligația să facă dovada cunoașterii limbii române, conform metodologiilor de școlarizare în România a acestora, după caz.

• Un candidat poate fi admis și înmatriculat ca student la cel mult două programe de studii concomitent, indiferent de ciclul de studii și de instituțiile de învățământ care le oferă.

• Candidații la studiile universitare de licență care au obținut, în perioada studiilor liceale distincții (premiul I, II, III, mențiuni) la olimpiadele școlare recunoscute de către Ministerul Educației Naționale beneficiază de dreptul de a se înscrie, fără susținerea concursului de admitere, la facultățile din structura Universității Spiru Haret. Ei sunt scutiți de plata taxei de înscriere.

• Candidații care au promovat în România examenul de bacalaureat în sesiunile corespunzătoare anului școlar curent prezintă la înscriere diploma de bacalaureat sau adeverința eliberată de către instituția de învățământ.

• Candidații care au promovat examenul de bacalaureat în sesiunile corespunzătoare anului școlar curent își pot da acordul scris pentru ca Universitatea să se poată interconecta cu Sistemul Informatic Integrat al Învățământului din România (SIIR) în vederea preluării datelor personale și a rezultatelor obținute la bacalaureat de către aceștia, situație în care nu mai este necesară adeverința de absolvire eliberată de liceu.

Facultățile aduc la cunoștința candidaților propriile metodologii de admitere, condițiile și documentele necesare pentru înscriere, prin afișare la avizier și pe pagina web proprie.

DE CE UNIVERSITATEA SPIRU HARET?

Pentru că este prima Universitate din România care obține din partea Comisiei Europene, logo-ul EXCELENȚA RESURSELOR UMANE ÎN CERCETARE.

Pentru că investim frecvent în resurse pentru viitorul tău.

Pentru că la noi găsești cel mai nou centru sportiv și de recuperare fizică Premium Wellness Institute.

Pentru că punem accent pe flexibilitate și comunicare prin platforma e-Learning Blackboard.

Pentru că noi avem un post de radio propriu (Radio SEVEN) și ziar (Opinia Națională) prin care îți putem promova realizările.

Pentru că îți deschidem noi orizonturi prin proiecte, internship-uri și job-uri.

Pentru că avem profesori cu care ne mândrim, cu experiență teoretică, dar și practică îndelungată.

Pentru că ai parte de consiliere în carieră și susținere pe toată durata studiilor.

Pentru că la noi experimentezi și viața de student, și cea de carieră.

Alege o facultate la Universitatea Spiru Haret. Te conving o serie de motive pentru a deveni student haretist!

- Programe de Internship, Voluntariat, Joburi, proiecte start-up
- Workshop-uri, proiecte, conferințe
- Burse ERAMUS
- Platforma e-Learning Blackboard
- Medii de dezvoltare: Institutul Central de Cercetare, Centrul de Formare Profesională, Centre de cercetare științifică ale facultăților, Centrul de Consiliere și Orientare în Carieră, Centrul de limbi străine, Departamentul de Pregătirea Personalului Didactic.
- Stagii de practică în structurile conexe
- Beneficii și discount-uri prin legitimația de student ISIC

Documentele necesare înscrierii la admitere sunt următoarele:

- diploma de bacalaureat (diplomă echivalentă cu aceasta), în original sau adeverință eliberată de liceu, în original, pentru candidații care au promovat examenul de bacalaureat în anul curent (adeverința de absolvent de liceu se poate depune în copie pe care se certifică conformitatea cu originalul de către persoane cu atribuțiuni de secretariat, în cazul în care candidatul care se înscrie la admitere are adeverință în original depusă la un alt dosar de admitere, însoțită de o adeverință în care se certifică acest lucru). Adeverința de absolvire trebuie să cuprindă media generală la examenul de bacalaureat, mediile obținute în anii de studii, termenul de valabilitate și mențiunea că nu a fost eliberată diploma de bacalaureat; în situația interconectării la sistemul informatic SIIR nu se mai impune prezentarea adeverinței de absolvire.

• certificatul de naștere, în copie certificată conform cu originalul de către personalul din secretariat desemnat în acest sens;

• certificatul de căsătorie (dacă este cazul), în copie certificată conform cu originalul de către personalul din secretariat desemnat în acest sens;

• adeverință medicală tip;

• copie de pe buletinul/carta de identitate, care să cuprindă codul numeric personal, copie certificată conform cu originalul de către personalul din secretariat desemnat în acest sens;

• 3 fotografii 3/4;

• copie de pe diploma de bacalaureat pe care se certifică conformitatea cu originalul de către persoane cu atribuțiuni de secretariat, însoțită de adeverință eliberată de facultatea la care se află diploma de bacalaureat, în original (pentru cei care urmează a doua facultate);

În situațiile excepționale, care nu permit prezența fizică a candidaților în campusurile Universității, candidații vor trimite **electronic** către secretariatul facultății, la adresa de mail pusă la dispoziție de acesta, copii scanate ale următoarelor **documente**:

- diploma de bacalaureat (diplomă echivalentă cu aceasta) sau adeverință eliberată de liceu, sau acordul scris pentru ca Universitatea să se poată interconecta cu Sistemul Informatic Integrat al Învățământului din România (SIIR);
- certificatul de naștere;

- certificatul de căsătorie (dacă este cazul);
- adeverință medicală tip;
- buletinul/carta de identitate, care să cuprindă codul numeric personal;

• dovada plății taxei de admitere sau dovada încadrării în una din categoriile scutite de la plata taxei;

• fișa chestionar completată și semnată.

Candidații care se înscriu online sunt responsabili pentru autenticitatea documentelor încărcate și corespondența dintre acestea și documentele originale. Candidații declarați admiși vor depune documentele la secretariatele facultăților, în termen de două săptămâni sau la încetarea situațiilor excepționale, dar nu mai târziu de începerea anului universitar.

Înscrierea candidaților și admiterea se desfășoară la sediile facultăților și în alte spații de învățământ ale Universității unde este organizat serviciul de secretariat. În situații excepționale, care nu permit prezența fizică a candidaților în campusurile Universității, examenele de admitere la programele de studii de licență din cadrul Universității Spiru Haret se pot susține online.

Preînscriserea - înscrierea la concursul de admitere se face personal, pe baza cărții de identitate/pașaportului și a celorlalte documente prevăzute, sau în numele candidatului, de către o altă persoană, pe bază de procură.

Admiterea la Universitatea Spiru Haret pentru ciclul de studii de licență se organizează pe domenii, la specializările/programele de studii universitare de licență acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu, nominalizate în actele normative în vigoare, la sediile facultăților și online.

Admiterea în ciclul de studii universitare de licență se organizează în **două sesiuni**, în condiții identice, în perioada iulie-septembrie, calendarul fiind stabilit de fiecare facultate în parte, în funcție de specificul acestora.

Probele practice pentru testarea capacităților artistice sau sportive sunt eliminatorii și se vor nota cu admis/respins.

În situații excepționale, care nu permit prezența fizică a candidaților în campusurile Universității, probele practice pentru testarea capacităților artistice sau sportive se suspendă. Candidații la programele de profil pot obține un punctaj suplimentar dacă depun la dosarul de admitere dovezi privind performanțele sportive sau artistice (copii după diplomele obținute la competiții, festivaluri etc.)

S-a deschis Muzeul Oalelor de Pisc!

George V. GRIGORE

Pe 18 februarie 2021, echipa Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov s-a deplasat în comuna Ciolpani, satul Piscu, unde s-a ridicat, după multe planuri și eforturi conjugate, Muzeul Oalelor de Pisc sau Muzeul – Atelier – Școală din inima vechiului sat de olari, Piscu. Deschiderea oficială a Muzeului – Atelier – Școală de la Piscu a fost un moment așteptat în întreaga comunitate locală și nu numai. În aceste vremuri de pandemie a fost un eveniment restrâns, la care au fost invitați doar reprezentanții celor mai importanți sponsori și susținători ai proiectului: Kaufland care este sponsor principal, Administrația Fondului Cultural Național, Kronospan, Ministerul Culturii, Ordinul Arhitecților din România, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov și alte entități care au sprijinit de-a lungul timpului acest proiect unic.

Ideea necesității apariției unui muzeu local începe de fapt undeva departe în timp, pentru că, aici, de sute de ani, s-a modelat olărie tradițională, țărănească. Piscu este un sat care „a trăit” din acest meșteșug până recent. Încă mai sunt trei meșteri în sat care lucrează ocazional, ceea ce nu se mai întâmplă în niciun alt sat din apropierea Capitalei noastre.

Prin anii '50 ai secolului trecut erau peste 200 de gospodării de olari și satul „dădea gata”, în fiecare an, sute de mii de oale, care se răspândeau în toată câmpia Munteniei și făceau mesele tuturor frumoase și gustoase. Olăria aceasta țărănească a intrat în declin odată cu apariția veselei industriale și meșteșugul a pierdut piața, încetul cu încetul. În anii '80 mai erau totuși 80 de olari la Piscu. În anul 2006, când am venit noi și am început să trăim în acest sat, mai erau opt olari și, iată, în 2021 mai sunt trei olari. Cine știe ce va fi peste cinci ani, zece ani. Noi am ajuns în sat cu un profil mai aparte, dar care s-a potrivit foarte bine cu acest specific de patrimoniu cultural puternic al satului, pe care l-am descoperit la rândul nostru. Ne-am bucurat să îl punem în valoare an de an, și să ajungem, iată, în al șaisprezecelea an de trăit și lucrat pentru patrimoniul de la Piscu, să inaugurăm un astfel de spațiu care, indiferent de mersul lucrurilor în ceea ce privește producția de ceramică tradițională, va rămâne un martor al faptului că aici s-a olărit. Este un prilej de a se descoperi acest meșteșug și o invitație la creativitate și la a privi în trecut - într-un mod care să ne aducă un plus de valoare în prezent și în viitor”, afirmă Adriana Scripcariu, istoric de artă și coordonator de proiecte al Școlii de la Piscu, prima școală primară cu specific de patrimoniu din România.

Muzeul de la Piscu a luat naștere printr-un lanț succesiv de donații, susținut de inimile calde ale multor persoane, familii, colecționari și instituții care susțin știința, cultura și artele frumoase. În septembrie 2019 am început să construim. Au început să apară tot felul de miracole, întâlniri cu tot felul de oameni care au pus cât au putut și s-a creat un efort comun. Pentru noi este o mare satisfacție pentru că ne-am împrietenit cu mulți oameni, avem mulți simpatizanți și ne-a fost din ce în ce mai ușor către final. Mai sunt încă lucruri de făcut, finisaje. Acum lucrăm la curte., spune sculptorul Virgil

Scripcariu, unul dintre fondatorii Școlii-Muzeu de la Piscu.

Cei care vor să își cunoască cu adevărat județul, cei pasionați de arta plastică, de meșteșugul ancestral al olăritului, pot face acum o călătorie reală prin această lume fascinantă. Ei pot admira colecțiile de câni, bărdace, oale, ulcele, străchini, blide, ulcioare, vase, expoziții fotografice și plastice, material video

prezentat pe monitoare și multe alte lucruri și lucrări care se evidențiază prin originalitate și îmbogățesc repertoriul decorativ și cromatic al patrimoniului cultural. Oameni dăruieți pentru artă și frumos, artiștii Adriana și Virgil Scripcariu și întreaga lor familie, cu copii și prieteni, au reușit să readucă la viață la Piscu istoria vechii vetre de olari, cu atmosfera și lumea acelor timpuri odată crezută pierdută.

Născut, așadar, din dorința familiei de artiști Scripcariu de a lăsa generațiilor următoare o moștenire artistică inestimabilă, Muzeul – Atelier – Școală de la Piscu atrage astăzi privirile admiratorilor, în primul rând prin arhitectura uimitoare, care îmbină o diversitate de elemente naturale. Proiectul clădirii este semnat de arhitectul Cosmin Pavel. Pe pământ natural se ridică „adăpostul” muzeal creat din lemn și sticlă; lemn pentru căldură și simplitate, sticlă pentru transparență și sinceritate. La parter este colecția de ceramică din spațiul românesc, iar la etaj este zona dedicată memoriei satului. Oalele expuse la etaj au pe fundal spătare de strane bisericești de la biserica veche din sat, martore ale miilor de slujbe și purificate de gândurile bune. Pavimentul muzeului este constituit din țigle de acoperiș aduse dintr-un sat din Brașov, făcute la anul 1900. Muzeul deține și o presă de gravură de la sfârșitul secolului al XIX-lea adusă de la Viena, din Austria, plus o expoziție de fotografie a celebrului fotograf englez, Barry Lewies. Coloana principală a clădirii – muzeu este o parte a unui trunchi uriaș de copac „sălbatic” din vechii Codrii ai Vlăsiei ce a fost recuperat din apele lacului aflat lângă Mănăstirea Țigănești. O parte coloană către cer, o parte mare masă plată expozițională... În mai toate satele vlahilor aromâni din Grecia sau ale timocenilor se află în centrul comunității un arbore mare, unde se adunau bătrânii sau, la nevoie, „județul”. Acesta este Pomul Vieții, simbolul arborelui genealogic, iar pe fiecare ramură a sa există oamenii – frunze. Anual frunzele răsar și cresc, iar apoi se scutură și ajung în pământ; dar la primăvară ele iar o să răsără... cam așa este și cu ideea de nemurire a strămoșilor noștri. Noi revenim la viață și cumva ne reamintim de fostele cicluri prin care am mai trecut, de talentele noastre, de fricile noastre, de simpatii și antipatii, de sentimente, de iubiri... De aceea este bine să ducem o viață echilibrată, atât personală, cât și socială, pentru că „roata vieții se întoarce”. Acest trunchi – coloană, acest copac „vlăsiian” (vlahi-an) uriaș s-a „lăsat” descoperit spre a fi ridicat cu macaraua și fixat în centrul amfiteatrului, acolo unde se vor desfășura majoritatea activităților culturale din muzeu, așa cum se întâmplă și în satele Vlahiilor și Româniilor de pe vărfurile tuturor munților Europei, acolo unde au mai rezistat. Pe ramurile imaginare ale acestui pom uriaș aflat central se întrevăd fructe – vase și frunze – făruri de lut, ce se ridică către lumină, către primăvară, către speranță...

Cei care vor să admire colecțiile din Muzeul – Atelier – Școală de la Piscu, trebuie să respecte măsurile de protecție împotriva răspândirii noului coronavirus, ca în orice alt spațiu.

VITRALII

VITRALII

Empatie mecanică

Pe vremea aceea drujba nu fusese încă inventată iar România era toată un codru de nepătruns. În pădurile atât de dese încât lumina zilei își făcea cu greu loc nu erau nici pădurari, nici

„oengeuri” gureșe. Dar tâlhari, tâlhari erau. Mulți. Pândeau rădvanale aurite la răscruci și se repezeau să fure inima și aurul domnițelor. Fugeau boierii doar în iminei și izmene, ridicând laudă Domnului că au scăpat cu viață. Dar, vedeți dumneavoastră, hoții de codru aveau o oarecare utilitate socială: de frica lor, nu intra nimeni în pădure la furat de lemne. Astăzi, tâlharii nu mai fură sărutări și pungile de la chimiril călătorilor, ci pădurea însăși. Cu totul. Chelesc dealuri și munți întregi, sub ochii mereu închiși ai unor autorități care își folosesc mâna dreaptă pentru a vota legi pe care nimeni nu le va respecta vreodată, iar pe cea stângă, pitită la spate, pentru a încasa paraindărâțul rezultat din vânzoleala de camioane și trenuri care, încărcate cu codrii uciși ai României, iau drumul străinătății.

Vom lăsa moștenire strănepoșilor noștri o țară cu dealuri pleșuve, măcinate de șuvoaiele pe care nimic nu le va mai putea opri, niciodată, pentru că nu vor mai fi rădăcini care să le țină pe loc. O mână de oameni luptă singuri cu drujbele venite de aiurea să ne radă pădurile. Hăituiți, bătuți, amenințați cu moartea, intimidăți prin campanii de presă bine ticluite, ignorați de autorități și dați în judecată de hoarde de avocați bine plătiți, acești adevărați luptători nu s-au gândit nicio clipă să renunțe. Unii au plătit cu viața. S-a dovedit în instanță, prin probe de netăgăduit, că un ministru a fost otrăvit lent în propriul birou pentru că propusese o lege care face imposibile tăierile ilegale de copaci. Am văzut activiști de mediu desfigurați în bătaie de mardeiași tocniți de companiile care fac legea în păduri. Am auzit de gatere ilegale, de pădurari asasinați. Am urmărit imagini cu locurile și oamenii care comit aceste abuzuri înfiorătoare și, mai apoi, am aflat că nu li s-a întâmplat nimic. Oricine are cât de cât un simț al conservării biologice nu se poate să nu fi avut o strângere de inimă privind imaginile din elicopter cu parcuri naționale devastate, cu întinderi nesfârșite de cioturi moarte al căror rezultat deja începe să se simtă: respirăm mai greu în marile orașe și nu numai, perioadele de secetă se îndesesc, furtunile sunt din ce în ce mai distrugătoare, sute de specii de animale, plante și insecte au ajuns în pragul extincției.

De cealaltă parte, instituțiile și funcționarii statului, frecându-se fericiți pe burtă. Am făcut-o și pe-asta! Nici urmă de empatie, poate doar un reflex automat, un zâmbet fals și o grijă simulată. Agerii noștri procurori nu se autosesizează decât dacă e rost de vreo gâlceavă politică. Chestiile astea despre mediul natural nu sunt de viitor, nu e rost de vreo promovare. De pe pista însoțită, câteva personaje sus-puse ne privesc proțăpite pe schiuri, stând la braț zâmbitori cu niște oameni a căror înfățișare aduce a drujbă, al căror miros de rășină moartă și bani murdari a devenit insuportabil. După câteva coborări, se vor urca fericiți în limuzinele lor luxoase și vor demara nepăsători. Nu au avut timp să vadă mulțimea de cioturi de pe marginile drumului. După ei, nu rămâne decât acel surâs mulțumit, câteva conturi burdușite, și căutătura încărcată de o empatie mecanică, caracteristică mașinăriiilor cu comandă program. În curând, mersul prin pădure va fi doar un exercițiu de imaginație. Unul foarte dificil.

Dragoș CIOCĂZAN

Caligrafii tematice

• Muzeul Național al Literaturii Române Iași, în parteneriat cu Asociația Patrimoniul pentru comunitate Iași, lansează ediția a III-a a proiectului *Caligrafii tematice*, în 2021 el devenind parte din seria de evenimente care marchează *Bicentenerul Alecsandri*: 200 de ani de la nașterea scriitorului și diplomatului Vasile Alecsandri, deținătorul primului premiu internațional pentru literatura română.

Proiectul a fost inițiat în anul 2018, cu scopul de a readuce în actualitate o îndeletnicire aproape uitată, caligrafia - arta și deprinderea ei, prin redescoperirea scriitorilor români clasici. *Caligrafii tematice* se desfășoară în două etape: un concurs de calligrafie la care pot participa toți cei interesați și o expoziție temporară axată pe lucrările premiate.

Ediția de debut a fost dedicată lui Mihail Sadoveanu și a marcat *Anul Centenar*, concurenții caligrafic fiind din scrierile sadoveniene având ca tematică războiul. A doua ediție, din 2020, a fost dedicată scriitorului Tudor Arghezi, cu prilejul aniversării a 140 de ani de la nașterea sa.

Acestea s-au bucurat de un real interes din partea publicului, iar lucrările de calligrafie primite la concurs au demonstrat implicarea concurenților, migala și creativitatea lor, unele dintre ele fiind cu adevărat impresionante (elevi cu cerințe educaționale speciale care au scris în alfabetul Braille sau și-au concentrat răbdarea pentru a transcrie frumos și corect câteva pagini).

Organizatorii își exprima speranța că și în acest an proiectul să stărnească același interes și se așteaptă caligrafii moderne sau tradiționale, după dorința și creativitatea fiecăruia, din opera vastă a lui Vasile Alecsandri (poezie, teatru, proză). Termenii și condițiile de participare la proiect pot fi regăsite pe site-ul: www.muzeulliteraturiiiasi.ro.

LIMBA ROMÂNĂ E PATRIA MEA

Corydon

Sunt cel mai frumos din orașul acesta,
Pe străzile pline când ies n-am pereche,
Atât de grațios port inelu-n ureche,
Și-atât de-nflorite cravata și vesta.
Sunt cel mai frumos din orașul acesta.

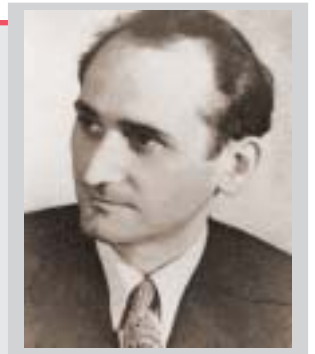
Născut din incestul luminii cu-amurgul,
Privirile mele dezmiardă genunea,
De mine vorbește-n oraș toată lumea,
De mine se teme în taină tot burgul.
Sunt prințul penumbrelor, eu sunt amurgul...

Nu-i chip să mă scap de priviri pătimașe,
Prin părul meu vântat, subțiri, trec ca ața,
Și toți mă întreabă: sunt moartea, sunt viața?
De ce-am ciorapi verzi, pentru ce fes de pașe?
Și nu-i chip să scap nici pe străzi mărginașe...

Panglici, cordeluțe, nimicuri m-acopăr,
Când calc, parcă trec pe pământ de pe-un soclu.
Un ochi (pe cel roz) îl ascund sub monoclu,
Și-ntregul picior când pășesc îl descopăr,
Dar iute-l acopăr, ca iar să-l descopăr...

Cellalt ochi, (cel galben) îl las să s-amuze
Privind cum se țin toți ca scaiul de mine.
Ha! Ha! Dac-ați ști cât vă șade de bine,
Sărind, țopăind după negrele-mi buze.
Celălalt ochi s-amuză și-l las să s-amuze.

C-un tainic creion îmi sporesc frumusețea,
Fac baie în cidru de trei ori pe noapte,
Și-n loc de scuiat am ceva ca un lapte,
Pantofi cu baretă mi-ajută zvelțețea,
Și-un drog scos din sânge de scoafă noblețea.

Radu STANCA

(5 martie 1920 - 26 decembrie 1962)

Toți dinții din gură pudrați mi-s cu aur,
Mijlocul mi-e supt în corset sub cămașe,
Fumez numai pipe de opiu uriașe,
Pe brațul meu drept, tatuat-am un taur,
Și fruntea mi-e-ncinsă cu frunze de laur.

Prin lungile, tainice, unghii vopsite
Umbrela cu cap de pisică rânjește,
Și nu știu de ce, când plimbarea-mi priește,
Când sunt mulțumit c-am stârnit noi ispite,
Din mine ies limbi și năpârce otrăvite.

Din mine cresc crengi ca pe pomi, mătăsoase,
Și însăși natura atotștiutoare,
Ea însăși nu știe ce sunt: om sau floare?
Sau numai un turn rătăcit între case,
Un turn de pe care cad pietre prețioase.

Sunt cel mai frumos din orașul acesta,
Pe străzile pline când ies n-am pereche,
Atât de grațios port inelu-n ureche,
Și-atât de-nflorite cravata și vesta.
Sunt cel mai frumos din orașul acesta.

Clipe de viață

Expoziție a artistului Ion Olaru în Foaierul Media al TNB...

Începând cu data de 1 martie 2021, spațiul expozițional din *Foaierul Media* al TNB (arișa dinspre Intercontinental) găzduiește o amplă expoziție cu lucrările artistului ION OLARU, scenograful-pictor, autorul a zeci de scenografii de televiziune, de teatru, dar și de scenografie pentru filme de animație, totodată pictor, făuritor de icoane sau de surprinzătoare "micro-monumente ale armoniei universale" elaborate dintr-un material inedit... tărăcuța! Licențiat, în 1971, al Institutului de Artă *Nicolae Grigorescu* (secția scenografie), unde va deveni, ulterior, el însuși conferențiar, Ion Olaru este unul dintre cei mai creativi și prolifici scenografi de televiziune, instituție unde și-a desfășurat activitatea timp de aproape patru decenii (între 1971 și 2008), fiind recompensat în 2005 cu Premiul APTR pentru întreaga activitate. Este membru al UAP, filiala București, secția Scenografie.

O selecție reprezentativă din lucrările lui Ion Olaru, intitulată *CLIFE DE VIAȚĂ*, selecție alcătuită de curatorul expoziției, Ioana Alexandru, fiica artistului, poate fi vizionată de publicul interesat, zilnic între orele 11.00-18.00 în *Foaierul Media* al TNB. Accesul în expoziție și vizitarea acesteia impun purtarea măștii și respectarea regulilor de distanțare determinate de situația epidemiologică actuală.

Prima țară cu producție de petrol

• România: prima sondă de petrol din lume, prima rafinărie, prima țară care a exportat benzină

George V. GRIGORE

Anul 1857 înregistra pentru România, la nivel mondial, trei mari premii: era prima țară care avea o sondă petrolieră, prima țară care avea o rafinărie și era prima țară care a exportat benzină, pentru prima dată în istorie. Astfel devenea România prima țară din lume cu o producție de petrol înregistrată oficial în statisticele internaționale (în *The science of petroleum*, 1938).

Se certifica faptul că România a fost prima țară din lume cu o producție de petrol de 275 de tone în anul 1857 înregistrată în statisticile internaționale. A fost urmată de SUA în 1859, de Italia în 1860, de Canada în 1862 și de Rusia în 1863.

La Lucăcești (jud. Bacău), s-a construit în anul 1840 prima sondă petrolieră comercială din lume. *Găzăriile* (sau *distilăriile*, cum erau ele numite) foloseau o metodă rudimentară de rafinare a petrolului asemănătoare cu cea folosită la obținerea țuicii în cazane artizanale. Interesant este că, până pe la 1860, principalii exploatarești de țuică fuseseră țărani liberi, numiți fântânari, băieși sau gropari,

Extragerea „primitivă” a petrolului direct din puț cu hârdaiele (cu hecnă, sau cu crivac)

denumiri provenind direct din îndeletnicirile lor. După 1860 însă, când exploatarea „aurului negru” a început să necesite capitaluri tot mai importante, rolul țărănilor a scăzut în favoarea proprietarilor unor bogate terenuri petrolifere, de regulă în aria județelor Prahova și Dâmbovița. Prima rafinărie industrială dotată cu instalații moderne, la nivelul epocii, a fost construită de frații Mehedințeanu în anul 1856, la periferia orașului Ploiești (pe strada Buna Vestire nr.174) cu echipament comandat în Germania, de la compania Moltrecht. Acest fapt a dat startul distilării pe cale industrială a țuicului. În baza producției rafinării, frații Teodor și Marin Mehedințeanu au avut posibilitatea să obțină prin licitație concesiunea pe mai mulți ani a iluminării cu gaz lampant a Bucureștilor (1857) și, respectiv, a Ploieștilor (1860). Astfel s-a putut declara București drept *Primul oraș din lume* iluminat public cu petrol lampant. Începând cu 1 aprilie 1857, orașul avea să fie iluminat cu 1000 de lămpi. După cum vedem, pe atunci „lumița” nu venea de la capătul tunelului...

Câmp de sonde pe Valea Prahovei

Nicolae MAREȘ

Avaturile intrării în Academia Română

1897. București – Nicolae Iorga a fost ales membru corespondent al Academiei Române. Călătorește la Viena, Ragusa, Veneția, Roma, Neapole, Florența, cât și în Regatul autonom Croația-Slavonia, la Dubrovnik. A îngrijit publicarea celui de-al zecelea volum Hurmuzachi, grupând rapoarte diplomatice despre regatul Prusiei din cele două Principate Dunărene (din perioada 1703-1844). Publică volumele: *Rapoarte consulare prusiene din Iași și București (1703-1844)*; *Acte și fragmente*, vol. III. Dintre conferințele ținute amintim: *Ce trebuie să citim și Frumusețea scrierii istorice*. Stabilește relații amicale cu: C. Jireček, J. Gelcich, mitropolitul Vladimir de Repta și alții. **1898.** Alte călătorii de documentare istorică la: Viena, Göttingen, Brașov, Sibiu, Budapesta, Innsbruck și Cluj. După ce și-a petrecut un timp mai îndelungat, mare parte din anul 1898, în cercetarea mai multor subiecte și după ce a prezentat rezultatele Academiei a mers în Transilvania, cea mai mare subregiune a Austro-Ungariei locuită de români. A cercetat arhivele din Bistrița, Brașov și Sibiu; a făcut un progres major prin stabilirea adevăratului autor al cronicilor valahe nesemnate – Stolnicul Cantacuzino, un literat și agitator politic din secolul al XVII-lea, ale cărui cronici au servit ca surse istorice primare pentru mult timp. Ține conferințe la Academie, Ateneu, Universitate, despre: *Luptele românilor cu turcii de la Mihai Viteazul încoace*, *Cultură română în epoca fanarioșilor*, *Manuscripte din bibliotecă străine relative la istoria românilor*, *Cum se scrie istoria*, *Pretendenți domnești în sec. XVI*, *Documente nouă în mare parte românești relative la Petru Șchiopul și Mihai Viteazul și Chilia și Cetatea Albă*.

1899. Xenopol a propus pe discipolul său, membru corespondent din 1897, să devină membru al Academiei, înlocuindu-l pe Odobescu, care se sinucisese. Însă propunerea n-a trecut. Gestul l-a înfuriat pe Iorga, care a declanșat în paginile publicației de limbă franceză: *L'Indépendance Roumaine* o suită de articole virulente despre activitatea colegilor săi, provocând un lung scandal. Intele articolelor erau savanți mai în vârstă, printre care: Maiorescu, Hasdeu, Tocilescu, V. A. Urechia și Dimitrie Sturdza. Cei în cauză au cerut excluderea lui din Academie, pentru comportament nedemn. Dintre susținătorii lui Iorga îi amintim pe Dimitrie Onciul și N. Petrașcu. Iar din afara României, pe lingvistul german Gustav Weigand. A extins documentarea în țară, dar mai ales în Transilvania. A călătorit în Polonia, Austria, Olanda și Italia. Publică volumele: *Notes et extraits pour servir à l'histoire de Croisades au XV-e siècle*, 2 vol. și *Documente românești din arhivele Bistriței*, vol. I. A susținut câteva conferințe, care au făcut istorie: *Manuscripte din bibliotecă străine*, *Socotelile Brașovului*, *Socotelile Sibiului*, *Cronicele muntene din sec. al XVII*, *La vie intellectuelle des Roumains dans le present etc.* Tot mai evident se impune în paginile publicațiilor: *Révue de l'Orient latin*, *Révue critique*, *L'Indépendance Roumaine*, *România jună*, *Literatură și artă română*, *Noua revistă română* etc.

La a doua încercare – căsătorie trainică

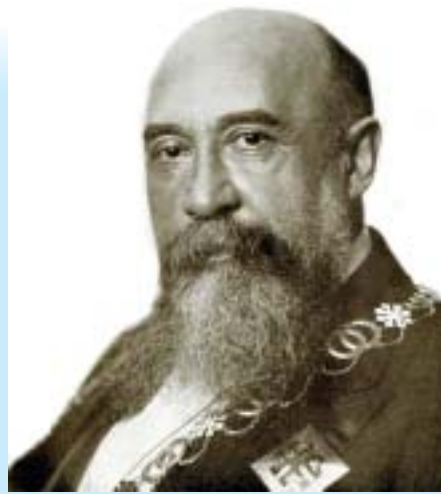
1900. București – Nicolae Iorga se desparte de prima soție. Se va căsători cu Ecaterina (Catinca) Bogdan, sora lui Ion Bogdan.

Nicolae Iorga și Ecaterina (Catinca) Iorga

150 de ani de la nașterea marelui cărturar Nicolae Iorga, titan al culturii românești și europene

CRONOLOGIE ȘI DATE ESENȚIALE (II)

Transilvania – permanență în gândire și fapte la Iorga

1901, februarie 4. Brașov – A avut loc ceremonia căsătoriei lui Nicolae Iorga cu Ecaterina Bogdan. Pleacă împreună cu tânăra soție la Veneția, unde va primi oferta lui Karl Gotthard Lamprecht de a scrie o istorie a românilor, volum care să apară în seria de istorii universale. Printre principalele apariții editoriale consemnăm: *Istoria literaturii române în sec. XVIII*, *Studii și documente cu privire la Constantin Vodă Brâncoveanu*, *Scrierile Cantacuzinilor*. Înainte de sfârșitul anului, familia Iorga se afla în Budapesta, unde istoricul stabilește legături strânse cu alți intelectuali români originari din Transilvania care susțineau *Memorandumul Transilvaniei*. Prin acest demers, aceștia solicitau pentru români drepturi etnice egale cu cele ale populației maghiare, drept și încetarea persecuțiilor și a încercărilor de maghiarizare a românilor. Interesat de recuperarea contribuțiilor românești privind Istoria Transilvaniei, în principal a rolului de precursor jucat de Mihai Viteazul în Unirea Principatelor, Iorga și-a petrecut timpul cercetând, copind și traducând documente din limba maghiară, fiind ajutat de soția sa. În timpul celei de-a 300-a comemorări a morții lui Mihai Viteazul, pe care studenții români au transformat-o într-un protest împotriva restricțiilor Austro-Ungariei în ceea ce privește învățământul, Iorga s-a adresat mulțimii și a fost primit cu brațele deschise de liderii protestatarilor, printre aceștia, poetul Octavian Goga și preotul ortodox Ioan Lupăș. A terminat *Istoria literaturii române în secolul al XVIII-lea*, pe care a prezentat-o Academiei. Fiind respinsă la premieră, în semn de protest N. I. demisionează din calitatea de membru al

1902. București – Apar volumele: *Sate și preoți din Ardeal*, *Legăturile Principatelor Române cu Ardealul de la 1601-1688*, *Povestiri și izvoade*, *Scenes et Histoire du passé roumain* și *Un proces de denationalisation* în colecția: *Studii și documente*. Împreună cu soția face călătorii de documentare în Polonia, Berlin, Stockholm și Haga. Stabilește relații de conlucrare cu cărturari ardeleni, printre care: Augustin Bunea, A. Bârseanu, Sextil Pușcariu, Gh. Alexici, Ilarie Chendi. O serie de savanți occidentali îl țin în curent cu răsunetul operei sale în străinătate. Prin publicarea cărții *Sate și preoți din Ardeal*, Nicolae Iorga și-a propus reconstituirea pe baza valorificării unui bogat material arhivistic, cercetat de el în arhivele și bibliotecile transilvănene și budapestane, vieții clerului și a țărănimii române din Evul Mediu și până în contemporaneitatea sa. Cartea s-a constituit într-un apel al istoricului de conștientizare a necesității solidarității naționale, pregătind evenimentul Marii Uniri Naționale de la Alba Iulia.

Apariția Sămănătorismului

1903. București – Întors în țară, a urmat sugestiile lui Lamprecht și s-a concentrat pe scrierea primei sale lucrări cu privire la *Istoria românilor*. https://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Iorga - cite_note-ivxxxviii-71 Totodată inițiază colaborarea cu *Sămănătorul*, devenind promotorul unui nou curent în ideologia vremii: *Sămănătorismul*. Aderenți ai mișcării au fost vechi și

noi junimiști, urmare a retragerii lui Maiorescu din viața literară. *Junimiști*, care susțineau varianta conservatoare a lui Maiorescu, au format propria revistă, *Convorbiri Critice*, editată de Mihail Dragomirescu. Apar volumele: *Cuvinte adevărate*, *Acte relative la războaiele și cuceririle lui Mihai Viteazul și Cărți domnești*, *zapise și răvașe*.

1904. Putna – Participă la comemorarea împlinirii a 400 de ani de la moartea lui Ștefan cel Mare. Susține prelegerea: *Pomenirea lui Ștefan cel Mare*. Vizitează Bucovina. Apariții editoriale: *Istoria lui Ștefan cel Mare*, *Cărți domnești*, *Zapise și răvașe*, partea a II-a și a III-a, *Correspondența lui Știrbei Vodă*, *Mărunțișuri istorice culese din Ungaria*, *Pe drumuri depărtate*. Dintre comunicările ținute la Academie: *Ștefan cel Mare*; *Mihai Viteazul și Mitropolia Ardealului*; *Câteva manuscrise și documente din țară și străinătate relative la istoria românilor și Viața lui Alexandru Vodă Callimachi, domn al Moldovei*, cu prilejul descoperirii testamentului său.

Reperete transilvane sau drumul spre Marea Unire

1905. Transilvania – Vizitează peste 150 de localități, mărturisind: „am avut o nouă revelație și una dintre cele mai bogate și mai puternice”. A scris 23 de titluri distincte, printre care două volume din *Geschichte des Rumanischen Volkes im Rahmen seiner Staatsbildungen (O istorie a românilor în contextul formării naționale)* în germană, *Istoria românilor în chipuri și icoane*, *Sate și mănăstiri din România (Villages and Monasteries of Romania)* și eseul *Gânduri și sfaturi ale unui om ca oricare altul*. I-a vizitat pe românii din Bucovina, pe vremea aceea teritoriu austriac, și pe cei din Basarabia, teritoriu al imperiului țarist. A văzut autocrația țaristă drept sursă de „întunecime și sclavie”, iar pe cea din Bucovina, unde regimul era mai permisibil, că ar fi un „lanț de aur”. Apariții editoriale: *Sate și mănăstiri din România*, *Oameni și fapte din trecutul românesc*, *Viața lui Alexandru Vodă Callimachi*, *Inscripții din bisericile României*, *Brașovul și românii*, *Gânduri și sfaturi ale unui om ca oricare altul*, *Istoria românilor în chipuri și icoane*, *Geschichte des Rumanischen Volkes im Rahmen seiner Staatsbildungen*, vol I și II, *Storia del soggiorno di Carlo XII in Turchia*, *Neamul românesc în Ardeal și Țara Românească*, 2 vol. și *Scriitori și inscripții ardeleni și maramureșene*, 2 vol. Printre comunicările ținute la Academia Română: *Îndreptări și întregiri la istoria românilor după acte descoperite în arhivele săsești*, *Nichifor Dascălul*, *exarh patriarhal și legăturile lui cu țările noastre și Viața și domnia lui Barbu Dimitrie Știrbei*. Începe colaborarea cu *Liga pentru Unitatea Culturală a tuturor Românilor*. A candidat și a câștigat un loc de deputat în parlament. A rămas independent până în 1906, când s-a alăturat Partidului Conservator, încercând pentru ultima oară să schimbe cursul *Junimii*.

Neamul Românesc – o permanență în publicistica lui Iorga

1906. București – Înființează longeviva revistă *Neamul românesc*, publicație care a ocupat un loc de seamă, până în 1940, în revuistica românească antebelică și interbelică. Ea a fost o cutie de rezonanță a tuturor evenimentelor petrecute în România și pe plan internațional. În timpul Primului Război Mondial era citită de militarii români în tranșee, fiind așteptată ca o gură de aer. În paginile ei s-au exprimat creatori români de seamă. La 13 martie participă în capitală la Acțiunea de *Luptă pentru limba românească*, îndreptată împotriva cosmopolitismului burghez de a nu se folosi limba română în spectacolele de la Teatrul Național din București. La Iași a pus bazele organizației *Frăția bunilor români* amintind fapte similare de la 1848.

1906, octombrie. Se retrage de la *Sămănătorul* sub motivul că multiplele obligații îi răpesc un timp prețios. La Academie a susținut comunicările: *Scriitori bisericesti ai sec. XVIII și XIX*, *Scriitori mireni*, *Scriitori greci*, *Contribuții la istoria învățământului în țară și străinătate (1780-1830)*, *Un boier oltean la Karlsbad în 1796-1797: călătoria lui Barbu Știrbei în Apus*, *Cărți și scriitori români din veacurile XVII-XIX*. Ține o seamă de conferințe în numeroase orașe ale țării. Este acuzat de instigare a țărănilor, fapt pentru care este arestat o scurtă perioadă. Efectuează o călătorie la Constantinopol, trecând prin Bulgaria.

Parlament, la 12 iunie, în *Chestia armistiției răsculaților țărani*. (Va urma)

1907. În timpul Răscoalei țărănești din 1907, începută în timpul cabinetului conservator și reprimată cu multă violență de cel liberal, a scris zguduitorul pamflet: *Dumnezeu să-i ierte*, publicat în *Neamul Românesc*. Textul, împreună cu programul de conferințe despre agricultură și programul pentru ajutorarea victimelor a dus la catalogarea lui nu doar de adversar al regimului, ci de instigator. Ca deputat de Iași ține prima cuvântare în

Povestea *Gaudeamus* Radio România continuă

Prima ediție online
din acest an

Editura Fundației România de Măine, pe lângă vasta ofertă de carte, la această primă ediție online din 2021 a târgului, vă propune patru lansări de carte.

Prima lansare, a cărții domnului conf. univ. dr. Eugen Ghiorghită – *Istorie economică*, va avea loc pe data de 5 martie, la ora 10.00. La discuții vor lua parte o serie de profesori și specialiști în domeniul economie.

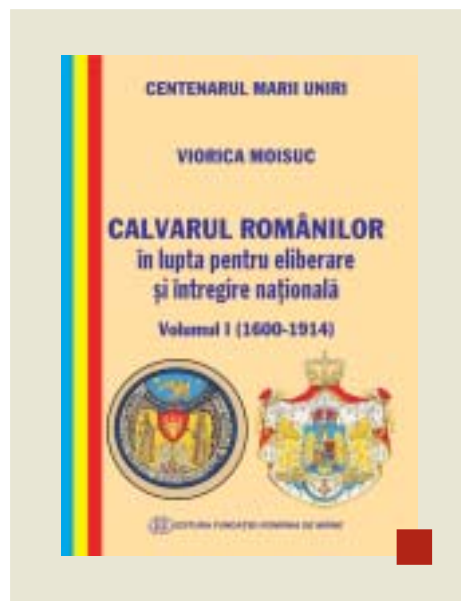

Analiza efectuată în cadrul cursului *Istorie economică* are în vedere aspectele esențiale ale evoluției economiei României de la începutul secolului XIX până la începutul secolului XXI în contextul evoluției economiei europene, respectiv problematica deosebit de complexă specifică analizei economiei reale și monetare pe parcursul derulării diverselor tranziții economice și sociale: de la feudalism la capitalism, de la forme de feudo-capitalism la socialism, de la socialism la (pseudo)capitalism etc.

Lucrarea de față tratează, cu precădere, aspecte ale dezvoltării economice a României în primele două decenii de după 1990, oprindu-se asupra implicațiilor tranziției țării noastre la economia de piață în această perioadă. Astfel, datele statistice prezentate vizează, în mod deosebit, anii 1990-2010, incluzând, parțial, unele evoluții din perioada preaderării și din primii ani ai aderării României la Uniunea Europeană, precum și din primii ani ai crizei economice și financiare mondiale, declanșată în 2008.

Desigur, nu toate problemele abordate în această carte își găsesc răspunsuri pe deplin satisfăcătoare sau lipsite de orice posibile controverse, unele aspecte urmând a fi, în continuare, analizate și elucidate.

Problematica amplă, complexă și, inevitabil, uneori contradictorie a preaderării și, apoi, a aderării țării noastre la Uniunea Europeană, în 2007, a dezvoltării României integrate în context european va constitui obiectul unei analize multilaterale, aprofundate într-o lucrare viitoare, sau într-o nouă ediție, revăzută și adăugită, a lucrării de față.

Cel de-al doilea eveniment, care va avea loc în săptămâna 8-12, este lansarea cărții *Calvarul românilor în lupta pentru eliberare și întregire națională. Volumul I (1600 - 1914)* semnată de doamna Viorica Moisuc, profesor și istoric de renume, carte apărută la în colecția Centenarul Marii Uniri.

România Mare de acum o sută de ani, construită cu răbdare, cu jertfe incalculabile, cu dibăcie, cu verticalitate și îndrăzneală, nu de o generație, ci de zeci sau sute de generații care au rezistat pe pământul ancestral fără a-l părăsi, indiferent de greutate, fără a-l trăda, nu mai este nici „mare”, nici „tare”, nici „verticală”.

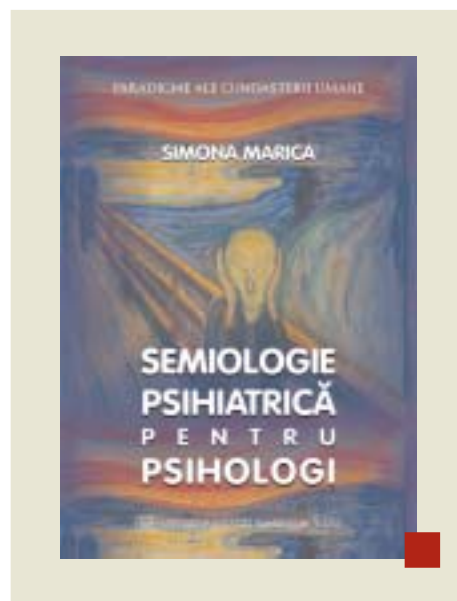
Drumul a fost greu, plin de piedici puse de alții sau de noi înșine. Iar acest drum este descris de prof. Viorica Moisuc în volumul I din „Calvarul românilor în lupta pentru eliberare și întregire națională”, după o documentare impresionantă, fiecare etapă parcursă fiind punctată de comentarii ale istoricilor, ale contemporanilor și, firește, ale autoarei.

O carte care ar trebui să se afle pe lista de lecturi obligatorii din biblioteca fiecăruia dintre românii din țară sau de pe alte meleaguri.

Prima ediție din acest an a celui mai longeviv și mai îndrăgit târg de carte din țară, GAUDEAMUS Radio România, desfășurată exclusiv online, în perioada 1 – 31 martie, pe lângă oferta specifică unui târg de carte, va acorda o atenție specială, prin evenimente dedicate, câtorva domenii astfel:

- 1-8 martie: Cartea scrisă de și/sau pentru femei;
- 9-15 martie: Non-ficțiune;
- 16-23: Ficțiune și poezie;
- 24-31 martie: Cartea pentru copii și Școala Altfel la Gaudeamus.

Aceste teme se pot regăsi în evenimentele propuse, bannerele de promovare a ofertei editoriale și ofertele promovate prin intermediul paginii Facebook Radio România Gaudeamus.

Pe data de 22 martie, la ora 11.00, vă invităm la lansarea cărții dnei lector univ. dr. Simona Marica – *Semiologie psihiatrică pentru psihologi* și la o discuție care va aborda o temă extrem de actuală în acest contextul epidemiologic – *tulburările psihice*. La eveniment vor participa profesori și psihologi, specialiști din domeniu.

Autoarea definește obiectul și perspectivele de abordare a psihopatologiei – comparativ cu psihologia generală –, iar apoi analizează caracteristicile semiologiei, parte componentă a psihopatologiei,

Ultimul eveniment, lansarea cărții *Există economie și în pandemie. Studii și analize*, al cărei autor este prof. Mircea Coșea, doctor în științe economice, va avea loc pe data de 27 martie, la ora 10.30. Alături de autor vor fi invitații săi, iar discuția va avea ca temă centrală pandemia de Covid-19 și efectele ei asupra economiei naționale și internaționale.

O nouă carte semnată de domnul profesor Mircea Coșea este, întotdeauna, un prilej de reflecție, pentru că nu vorbim despre o simplă analiză economică, ci despre modul în care condeiul domniei în viitor ale unei economii marcate de o profundă criză. Diagnosticul pus este, de cele mai multe ori, dur, dar bine fundamentat. Mircea Coșea nu caută vinovați, nu arată cu degetul spre cineva anume, nu scrie și nu analizează situația cu încrâncenare. Ba chiar, uneori, exemplele și descrierile sunt punctate cu un umor vaporos, cu ironie, dar și cu amărăciunea specialistului conștient că lucrurile puteau arăta altfel. Pandemia și provocările sale sunt analizate în această nouă carte nu neapărat prin prisma prezentului, ci din perspectiva nu foarte optimistă a evoluției economiei mondiale, în general, și a celei românești în particular. O lectură care îndeamnă la calm, luciditate și cumpătare.

„Profesorul de Economie Mircea COȘEA, prin această carte, ține încă

precum și obiectivele misiunii psihiatrilor, dar și a psihologilor.

Referindu-se la criteriile de delimitare a normalului de patologic, autoarea consideră că cel mai potrivit criteriu, dincolo de orice normă socioculturală, pentru a delimita aceste două stări ale ființei umane îl constituie funcționalitatea, subliniind că normalitatea reprezintă „echilibrul structurii și al funcționării individului”.

Un loc important în lucrare îl ocupă etiologia tulburărilor psihice și, în acest cadru, analiza nivelelor psihopatologice: nevroza, psihoza, psihopatia (tulburarea de personalitate).

Sunt prezentate analitic, cu substanțiale contribuții proprii, diferitele categorii de tulburări psihice, cum ar fi: tulburările percepției; tulburările atenției; tulburările memoriei; tulburările comunicării; tulburările afectivității; tulburările voinței; tulburările activității (conduite) motorii; tulburările vieții instinctuale; tulburările conștiinței (stării de conștiință).

Analiza sindroamelor psihopatologice reprezintă, de asemenea, o preocupare de prim ordin a autoarei, care prezintă, într-un capitol special, cele mai frecvent întâlnite sindroame, grupate în funcție de modul cum simptomatologia interesează sfera activității, cogniția, activitatea psihomotorie ori starea de conștiință. Cele mai importante complexe de simptome din aria patologiei afectivității sunt: sindromul maniaco, sindromul depresiv și sindromul anxios.

o lecție de economie prin care arată că dacă viața este trăită după principiul *apa trece, pietrele rămân* speranța unui trai mai bun, deși posibilă și realizabilă, devine doar o închipuire. Astfel se întâmplă chiar și într-o perioadă pe care cu toții o dorim cât mai curând trecută, dar care, așa cum arată în această carte Profesorul, ne schimbă deja viața prezentă și viitoare.” (Conf. univ. dr. Dragoș Huru, Academia de Studii Economice din București)

La mulți ani, femeie!

Pe 8 martie omenirea celebrează femeia la toate vârstele, zâmbetul, gingășia, generozitatea și dăruirea ei. Dacă ne-am întreba de când este trecută în calendar această aniversare, am observa că tradiția celebrării femeii datează încă din vremea grecilor. Pe atunci, inclusiv măreții zei din Olimp aveau o zi în care o sărbătoreau pe zeița Rhea, zeița-mamă a tuturor, asociată deseori cu pământul. Din acest motiv, odată cu ei și pământeni sărbătoreau femeia-mamă, creatoarea tuturor ființelor vii și simbol al renașterii perpetue.

În 1908, 15.000 de femei au marșăluit în New York City cerând un program de lucru mai scurt, salarii mai bune și dreptul la vot, iar, în 1909, potrivit unei declarații a Partidului Socialist din America, *Ziua Internațională a Femeii* a fost stabilită pe 28 februarie. Un an mai târziu, în 1910, la o Conferință a Muncitoarelor de la Copenhaga, unde au participat peste 100 de femei din 17 țări, s-a hotărât că *Ziua Femeii* să fie sărbătorită în aceeași zi peste tot în lume. Data de 8 martie a fost aleasă în 1913.

Ziua Internațională a Femeii este astăzi sărbătoare oficială în aproape toată lumea. Potrivit tradiției, în această zi, bărbații le oferă mamei, soțiilor, prietenelor, colegelor etc. buchete de flori și mici cadouri. În anumite țări, *Ziua Internațională a Femeii* coincide cu *Ziua Mamei*, sărbătoare în care mamele și bunicele primesc cadouri de la copiii și nepoți.

Printre femeile celebre ale lumii, pe care le-am sărbătorit și continuăm să le sărbătorim pe 8 martie, sunt și multe românce. La sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, pe plaiul românesc au trăit personalități feminine de excepție. Chiar dacă în perioadă la care ne referim în România femeilor nu le era recunoscut dreptul de vot, astfel încât participarea lor la viața politică era restricționată de normele legale în vigoare, ele se bucurau de acces la educație în toate formele de învățământ, România fiind, din acest punct de vedere, mai avansată decât alte state europene. În ceea ce privește mișcarea feministă din România, în această perioadă sunt fondate primele organizații și asociații de femei, a căror activitate era vizibilă mai ales prin intermediul revistelor și a ziarelor publicate. Acestea militau în principal pentru emanciparea femeii prin cultură și educație.

Multe românce au făcut istorie prin activitatea lor. Doar câteva exemple:

**Elena Ghica/
Dora d'Istria**
(22 ianuarie 1828 -
17 noiembrie 1888)

Scriitoare, istoric, cu preocupări de studiu al problemei feminine, susținătoare a mișcărilor naționale ale popoarelor din sud-estul european la vârsta de 10 ani vorbea deja 9 limbi străine, iar la 14 ani a tradus în germană *Iliada* lui Homer. Prima femeie care a escaladat vârful *Mönch* din sistemul Jungfrau în Alpii Elvețieni (4105 m), la 11 iunie 1855.

**Hariclea
Darclee**
(10 iunie 1860 -
12 ianuarie 1939)

Prima soprană care a avut vreodată un rol principal într-un spectacol, scris special pentru ea Giacomo Puccini a compus, pentru vocea ei, *Tosca*, *Pietro Mascagni*, *Iris*, iar *Alfredo Catalani*, *La Wally*. Hariclea Darclee s-a impus ca primadonna în marile teatre de

**Elena
Văcărescu**
(21 septembrie 1864
- 17 februarie 1947)

Prima femeie româncă recunoscută pentru bogata sa activitate literară din Paris. A primit din partea prestigioasei Academii Franceze un premiu pentru volumul

Chants d'Aurore (Cântecul zorilor). În 1925 aceasta a devenit și membră a Academiei Române. În anul 1922 este aleasă membru permanent cu drepturi depline în prezidiul *Comisiei de colaborare intelectuală*, patronat de Societatea Națiunilor, iar în anul 1924 participă la înființarea *Institutului Internațional de Colaborare Intelectuală*. În 1927 primește din partea președintelui Republicii Franceze, ordinul *Legiunea de Onoare*, an în care înființează *Biblioteca Universală* pentru sprijinirea traducerilor. Devine membră în *Comitetul Internațional pentru difuzarea Artelor prin Cinematograf*, în 1930, este distinsă cu *Ordinul Coroana României* în grad de mare ofițer, în 1933, și este unul dintre fondatorii *Căsușii Românești* de la Paris, în anul 1934.

**Sarmiza
Bilcescu**
(27 aprilie 1867 -
26 august 1935)

Prima femeie avocat din Europa și prima din lume cu un doctorat în Drept. A urmat cursurile Facultății de Drept din Paris și a absolvit în 1890, devenind, la 23 de ani, doctor în Drept.

**Cecilia
Cutescu-Storck**
(14 martie 1879 -
29 octombrie 1969)

Prima femeie profesoară la o universitate de artă din Europa, la catedra de Arte decorative de la Academia de Arte Frumoase din București. A avut o influență majoră asupra artelor în perioada interbelică.

operă de la Paris, Berlin, Florența, Milano, Roma, Buenos Aires, Lisabona, Barcelona, Madrid, Monte Carlo, Moscova și Sankt Petersburg. Vocea sa excepțional cultivată i-a permis abordarea unui foarte vast repertoriu în cadrul căruia a interpretat roluri de soprană lirică lejeră, soprană lirică, soprană lirică spinto, soprană dramatică, soprană Falcon, mezzo-soprană și contraltă. Aproape jumătate din repertoriul său reprezintă opere originale, ceea ce atestă poziția singulară pe care o ocupă Hariclea Darclee în istoria teatrului liric universal, pe care a influențat-o într-un mod determinant.

**Florica
Bagdasar**
(24 ianuarie 1901 -
19 decembrie 1978)

Medic cu specialitatea neuropsihiatrie infantilă și cercetătoare în psihologia infantilă, a fost prima femeie ministru din România, la Ministerul Sănătății, în perioada 1946-1948.

**Virginia
Andreescu
Haret**
(21 iunie 1894 -
6 mai 1962)

Prima femeie arhitect din România și a zecea din lume, dar și prima femeie din lume care a ajuns la gradul de arhitect inspector general.

La intrarea în primăvară, românii adresează femeilor cele mai curate gânduri de frumos și bine. Odată cu recunoașterea faptului că sunt atâtea lucruri minunate care vin din simplul fapt de a fi femeie și pe care nimeni altcineva nu le poate înțelege și gusta! La mulți ani, de 8 martie!

Ana Aslan
(1 ianuarie 1897 -
20 mai 1988)

Medic român specialist în gerontologie, inventatoare și membră a Academiei Române, director al Institutului Național de Geriatrie și Gerontologie. Brandul celebru pe care l-a construit are succes și astăzi.

**Smaranda
Brăescu**
(21 mai 1897 -
2 februarie 1948)

Prima femeie parașutistă cu brevet din România. Primul pilot din Europa care a obținut brevet în SUA. Prima campioană europeană la parașutism (1931) și campioană mondială (în 1932, cu recordul de 7200 m la Sacramento, SUA).

**Elisa Leonida
Zamfirescu**
(10 noiembrie 1887 -
25 noiembrie 1973)

Prima femeie inginer din Europa. A încercat să urmeze cursurile Facultății de Drumuri și Poduri din București, dar a fost respinsă din cauză că era femeie. Ulterior, a mers la studii în Germania, devenind în 1912 prima femeie inginer de pe continent.

**Marina
Stirbey**
(19 martie 1912 -
15 iulie 2001)

Prima româncă ce a zburat în condiții de ceață peste Marea Baltică, dar și pilot care a participat la raiduri aeriene. Numele *Prințesei aviației românești* este legat și de înființarea *Escadrilei Albe*, o escadrilă sanitară pentru trans-portul răniților din cel de-al Doilea Război Mondial, cu avioane pilotate de femei.

**Aurora
Gruescu**
(11 mai 1914 -
2005)

Prima femeie inginer silvicultor din lume și prima româncă intrată în *Guinness Book*. Numele său este legat de primul plan de împădurire națională. A urmat studii de silvicultură în București și a fost singura femeie într-o promoție de absolvenți bărbați.

**Sofia Ionescu-
Ogrezeanu**
(25 aprilie 1920 -
21 martie 2008)

Prima femeie neurochirurg din lume. Evenimentul s-a produs în 1944 și a fost o intervenție de succes asupra unui copil care fusese victima unui bombardament în timpul războiului.

